

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institvto S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XXXI. Præclara specie Ignatius afflictum amicum consolatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

frère duo, singulariter adnotandi quibus causam exposuit repulsæ, haud sane aliunde quam prophetia lumine præceptam, quo quid esset iis tandem futurum aperuerat illi Deus. Primus fuit Michaël Rodésius adolescens patria Gironensis, cui affectari se ambienti; minime verò, inquit, sed vitam in sæculo traduces, professione iuris peritus, statu coniugatus ex quo liberos tolles quorum vnus vicem tui supplens religiosæ familiæ quam fundaturus sum se adiunget, nec tamen Societas nisi decimo quarto post hoc anno fundata est, & prædictioni fidem fecit suus tempori euentus, in Iuris peritum consultissimum etiam Michael, vxorem duxit, & de susceptis ex ea literis Michaëlem sibi cognominem Societati dedit, quam austera vitæ, ac lucrandarum studio animarum in seram mortem decorauit. Sed planè mirum, nec prætermittendum, quod patri consilium detegens, Societatis ineundæ, prædictum id illi ab Ignatio quondam ex eo cognouit, iamque in opus procedere, quod summam vitæque attulit voluptatem; sed Prouinciali in excipiendo iuvene agente cunctantius quam vel ætatis impatientia, vel incitator pietas pateretur, aliò desideria conuertit, & Charitiam prehensit, bisque diuersis temporibus tentatam, bis quidem obtinuit, sed semper intercidit aliquid quo disturbata re, Societatem repetiit, in eamque admissus, fidem vaticiniij duplicis ab sancto editi integrè probauit. Alter nobis toties iam dictus Ioannes Pasqualius; cuius mater Ignatium domo Barcinone acceperat. Huic sibi iam tum se in socium danticum in terram sanctam iter capesseret, denuntiavit velle Deum vt vitam in sæculo duceret communem, & quicquid esset illi euenturum aduersi, aut prosperi distinctè admodum, clarèque pertexuit. Nam ducturus es, inquit, virtutis egregiæ fœminam vxorem, & reuera duxit. Multi tibi ex ea nascentur filij. Sed multæ cum iis pariter ærumnæ. Quod item contigit, nam eorum primus mutus vnà, & surdus in lucem venit: alter annos iam natus viginti duos, amens effectus est: tertius profigatè viuens, repentina morte patris oculos fœdauit. Filiarum verò cum essent quatuor, vni tantum dari dos potuit. Significauit denique, supremam ætatem in summa tracturum egestate, in eaque diem obiturum, nec aliter obiit, nam ære obrutus alieno, extremum vitæ tantum non mendicans exegit. Sed horum ipsi laborum tristitiam, latiore vaticinio diluens, confirmauit vir sanctus, cessuros magno eius animæ bono, quorum quidem tam certos sigillatim euentus Ioannes expectabat, vt consolantibus amicis melioris fortunæ fiducia, patientiam aiebat, tantummodo, mihi impetrare, nam sperari non possunt mitiora, nec secus vnquam quicquam eueniet, quam vt præuidit Ignatius, & cum steterit hætenus ex ipsis rebus, vaticiniis eius fides, necesse est eam ad extremum constare.

XXXI.
Præclara specie Ignatius afflictum amicum consolatur.

Multus tamen fuit Ignatius in amico fideli suauissimis literis erigendum in viuis egit; postea verò tum alia, tum hac quam subdo singulari consolatione. Solebat Ioannes ab annis quadraginta, matutinis in templo maiori cantibus adesse, ad subterraneum S. Eulaliæ sepulchrum, situm ad aræ

aræ principis radices. Eò igitur aliquando statò citiùs cum venisset, in
 aræ gradibus orabat, moram occupans bene longam, inchoandi de more
 sacri officij, & cum recenti tunc conflictaretur calu; illum, seque ac sua,
 Deo & Ignatio commendabat haud pridem ad superos translato, & ò Pa-
 ter! exclamans aiebat, quàm nimium verè, mihi cuncta hæc præuidisti,
 & nunc rerum mearum statum certò cuiusmodi sit è cælo vides, qui tantò
 antè in terra positus, qualis esset futurus adspexeras. Da, si minus afflicto
 malorum solatium, at patientiam constantem, vt in eam tandem quam
 pollicitus es beatam salutem desinant. Hæc & similia oranti en tibi velut
 ex longinquo musicorum sonus paulatim ad aures accidere, eâsque con-
 centu admirabili mulcere, tum ex porta sinistri ad aram lateris chorus
 totus prodire, post hunc mentium beatarum pompa ingens, tum clerus
 numerosus forma omnes insigni, ac planè cœlesti. Hi templum ingressi, &
 prope altare hinc atque hinc discreti, venerabili specie ac diuina virum
 medium exceperè, qui sacris vestibus stola, & chlamyde verendus agmen
 illud claudebat. Erat antea templum in tenebris, quarta vix post hiber-
 næ noctis dimidium hora: verum vltimi huius ad ingressum, sic repentè to-
 tum resplenduit vt ardere lucidissimis facibus videretur. Stetit hic Sacer-
 dos supra monumentum S. Eulaliæ, ac diuinissimam Eucharistiam prona
 corporis inclinatione veneratus, sumptòque de ministri manu thuribulo,
 fragrantissimo suffitu aram circum sapius vaporauit: eo ministerio perfun-
 ctum præire quasi ad egressum sacer chorus dextram versus altaris portam,
 vbi Ioannes splendore, symphonia, ritu nouo, hærebat attonitus, & stu-
 pens, cum fixo Sacerdos in eum obtutu, & velut admirans quod ab eo
 non agnosceretur, nutu illum acciuit, atque hic demum apertis oculis
 esse Ignatium agnouit, surgensque ad eum prosiluit, excepit sanctus vultu
 maxime hilari accedentem, quæsiuitque familiariter ecquid sui memor?
 cum illius ipse perpetuò meminisset, mœrorem solatus est, reficitis spebus
 quas ipsi olim æternæ salutis fecerat: hic rogata Ioannes venia comple-
 ctendi, sanctus adeunti, manu beneprecatus ex oculis vanuit, totusque vi-
 si illius apparatus. Ad quæ, O Pater! ah mi Pater Ignati! succlamans
 Ioannes exiuit aliquos è Sacerdotio, qui cum accurrissent, hominem extra
 se repeterunt, & effusissimè lugentem cuius ab iis interrogatus causam,
 enarrati nunc visi seriem iis omnem exposuit. Cuius vnà in posterum
 quamdiu vixit, & quoties aduersis pressus est vel sola recordatione, ma-
 gnum sensit doloris leuamen: hoc futurorum oraculo duplici, mitigauit
 Ignatius duorum repulsam disciplinæ ipsius adiungi petentium, & quæ per-
 geret affectari. Eam de cætero Barcinone reliquit sui famam, ac desiderium,
 vt appulsus illuc decimo quinto ab hinc anno affinis ipsius, & adhuc Socie-
 tatis nouitius P. Antonius Araozius, frequentatus sit aditu plurimorum sex-
 centa ex eo de Ignatij rebus inquirantium, & referentium vicissim quæ
 de illo audissent, vel coram ipsimet spectassent. Multos sequi optantes
 auertit; multorum reiecit pecunias quas ad aperiendam illic Societati do-
 mum

mum ingerebant, paucis tantum ad eos cohortationibus habitis, regula aliquot Christianè viuendi tradidit, quæ perinde ab iis acceptæ sunt, vt si ex ore Ignatij prodirent, cuius instinctu edebantur. Fuit hic amor Barcinonensium erga Ignatium, & hæc de illo existimatio.

XXXII.
Complutensis
commoratio,
studia literarum,
&
pia opera.

Complutum ad Calendas Augusti peruenit anno 1526. sed scholis ibi ante Lucalia ex vsu silentibus, quod supererat temporis, partim excolendæ virtuti propriæ, partim proximis dedit; subsecutis interim sociis, accessit quartus, natione Gallus, Martini Cordubensis Nauarræ proregis honorarius ephebus, Compluti propterea coactus subsistere, quod in transitu proregis, rixa quadam exortâ fauciatus, in nosocomio ex vulneribus curaretur, quo infortunio, fortunatius ei nihil esse potuit. Dum enim medici corpus remediis, Ignatius adhortatione mentem restituit. Vnus erat omnium habitus, subnigra talaris tunica eiusdemque coloris pileus. Ex iis duos Ernandus de Para pro sua caritate apud se habebat; duos Andreas Arcaus. Degebat Ignatius in hospitio pauperum, cui ab Antezana vocabulum, vbi hoc promptius eubiculum nactus est, quod pridem illic vacabat vnum, verum spectris umbrarum, & horribili strepitu infestum, quod rei totius ignarus prima nocte nimium comperit, & quidem si erant Dæmones, vtrò iam suas in manus datum, erant pessimè habituri, cum identidem antea testarentur se peius Ignatio odisse neminem. Formidandis ergo territauere simulachris & immani fragore, quibus improuisis, anteuertentibus deliberatam mentis constantiam, totus inhorruit; tum colligens sese, resumptisque animis in genua assurgens, si vobis inquit posse in me aliquid datum est, en adsum paratus, agite placet de me quodcumque Deus probauerit cuiuscumque id manu fieri iusserit; neque in vobis est nocendi metas, vel puncto transgredi, quas ipse vobis præfixerit. Sin autem vobis nocendi facultas nulla est, quod tot vestrum simul, ignaui tot strepitus ad interpellandam vnius homuli quietem? his se Deo integrè committens, dispensaturo Dæmonum feritatem, quicquid essent ausuri, fortiter operiebat. Sed sefellit successus prima illorum terculamenta, ex eo, statio vel iis erepta, vel spontè deferta, ne vexando Ignatio, vexarentur illius patientiâ durius, quàm ipse truculentiâ illorum. Erat hæc itaque Ignatio Compluti statio, victus mendicatio cui cum plura necessariis amici adderent, ea in pauperes tribuebat; ad eos verò ferebat ipsemet quos honestorum pudor natalium, aut morbus à mendicando abstereret. Notauit hæc ita factitantem Martinus Sæsius, inter Aspeitiæ primarios opulentus; Complutum enim negotij causâ cum venisset; olim sibi notum, nunc fama celebrem videre Ignatium voluit. Præstolatus ergo è scholâ exiturum, & probè agnouit, & tacitè subsecutus, vidit quandam in casam subeuntem, post paulumque ex ea redeuntem; tunc & ipse ingressus, iacentem ex morbo fecminam inuenit, omnium egenam; hæc de illo rogata, qui ad se adisset studioso, negauit nosse; sed sanctum videri, sibi que ab eo quotidie & stipem necessariam deferri, & piis de Deo sermonibus consolationem adhiberi:

Benè,